

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 03, 2020

Nummer 3, 2020

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:80](#) 21-01-2020

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:78](#) 21-01-2020

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:77](#) 21-01-2020

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:91](#) 21-01-2020

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:89](#) 21-01-2020

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:75](#) 21-01-2020

RECHTSPRAAK

Is de beschikking van de rechtbank om beslag te leggen op een geldbedrag innerlijk tegenstrijdig?

Het cassatiemiddel klaagt dat de beschikking innerlijk tegenstrijdig is, althans onbegrijpelijk en/of niet toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-01-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:89

Zaaknummer: 18/03507

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 552a Sv

RECHTSPRAAK

Bewezen verklaarde antedateren van geschriften toereikend gemotiveerd?

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak, maar slechts ten aanzien van het onder 2 bewezen verklaarde feit en de strafoplegging.

De middelen klagen dat het onder 2 bewezen verklaarde, voor zover dat betrekking heeft op het antedateren van een aantal geschriften, niet uit de door het hof gebruikte bewijsvoering kan worden afgeleid. De middelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

De bewezenverklaring kan, voor zover deze inhoudt dat de valsheid of vervalsing mede hieruit bestond dat de opmaakdata van de verkoopovereenkomst en de brieven 'zijn geantedateerd', niet zonder meer worden afgeleid uit de door het hof gebezigde bewijsvoering. De enkele uit bewijsmiddel 7 blijkende omstandigheid met betrekking tot de drie in de bewezenverklaring genoemde brieven dat de betreffende herstelbestanden 'waarschijnlijk op 9 en 10 mei 2010 [zijn] aangemaakt' volstaat daartoe niet. De bewezenverklaring vindt op het bestreden onderdeel ook geen steun in de verklaringen van [medeverdachte], nu daaruit niet zonder meer volgt dat onder 'de contracten' (mede) de drie in de bewezenverklaring genoemde brieven moeten worden begrepen, noch dat de verkoopovereenkomst, zoals weergegeven in bewijsmiddel 8, is geantedateerd. De middelen klagen hierover terecht. Dat behoeft evenwel niet tot cassatie te leiden, in aanmerking genomen dat, indien het gewraakte onderdeel uit de bewezenverklaring van feit 2 vervalft, de aard en de ernst van wat is bewezen verklaard in zijn geheel beschouwd niet worden aangetast, terwijl ook de kwalificatie van het bewezen verklaarde ongewijzigd blijft.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-01-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:91

Zaaknummer: 18/03173

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: E.H. Bokhorst

Wetsartikelen: 225 Sr en 42obis Sr

RECHTSPRAAK

Is het hof terecht afgegaan op de inhoud van het stempelvonnis?

Het middel klaagt over de niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in het hoger beroep. Bij de beoordeling van het middel moet het volgende worden vooropgesteld. In het geval de rechtbank, gelet op artikel 378 lid 2 onder c Sv heeft mogen afzien van het uitwerken van het proces-verbaal van de terechtzitting in eerste aanleg, kan het hof op zichzelf aan de inhoud van het stempelvonnis als bedoeld in artikel 378a Sv ontleen dat het vonnis op tegenspraak is geweest, behoudens wanneer door of namens de verdachte bij de behandeling van de zaak in hoger beroep is aangevoerd dat en waarom de inhoud van dat stempelvonnis in strijd met de waarheid is (vgl. HR 16 oktober 2007, ECLI:NL:HR:2007:BB2951) en/of wanneer uit de stukken van het geding het ernstig en rechtstreeks vermoeden rijst dat de vermelding op het stempelvonnis dat het vonnis op tegenspraak is geweest niet juist is.

In aanmerking genomen dat de verdediging zich op het standpunt heeft gesteld dat het vonnis bij verstek is geweest en het hof heeft vastgesteld dat aan de verdachte een mededeling uitspraak als bedoeld in artikel 366 Sv is uitgereikt, is het oordeel van het hof dat er geen reden is te twijfelen aan de juistheid van de vermelding op het stempelvonnis dat het vonnis op tegenspraak is geweest, niet zonder meer begrijpelijk. De niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in het hoger beroep is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-01-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:80

Zaaknummer: 18/03443

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: D.R. Kops

Wetsartikelen: 378 Sv en 378a Sv

RECHTSPRAAK

Kan valsheid uit de bewijsvoering worden opgemaakt?

Het middel bevat de klacht dat de onder 1 bewezen verklaarde valsheid niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Blijkens de bewijsvoering heeft het hof vastgesteld dat de samenwerkingsovereenkomst tussen Bouwfonds Vastgoedontwikkeling C.V. (hierna: Bouwfonds) en [A] B.V. (voorheen genaamd [B] B.V., hierna: [A]) inhoudt dat zij – kort gezegd – samen het [project] zouden ontwikkelen en dat zij het resultaat daarvan gelijkelijk zouden verdelen. Het hof heeft voorts vastgesteld dat nadien tussen diezelfde rechtspersonen nog twee (aanvullende) overeenkomsten met de naam ‘allonges’ tot stand zijn gekomen op de voet waarvan Bouwfonds afkoopsommen heeft betaald aan [A] voor de erfpachtrechten op de grond. Verder heeft het hof vastgesteld dat eerstgenoemde samenwerkingsovereenkomst na onderhandelingen met [betrokkene 1] namens Bouwfonds tot stand is gekomen, dat [A] door [betrokkene 1] werd beschouwd als ‘een vehikel om een deel van de winst van het [project] aan zich te laten toekomen’ en dat de verdachte – die medebestuurder was van [A] – reeds ten tijde van ‘het tekenen van de samenwerkingsovereenkomst’ wist dat een deel van het van Bouwfonds te ontvangen geld (door)betaald zou moeten worden aan [betrokkene 1] of aan hem gelieerde bedrijven. Ten slotte heeft het hof vastgesteld dat een deel van de door Bouwfonds betaalde bedragen ook daadwerkelijk aldus is doorbetaald.

Mede op grond van die vaststellingen heeft het hof geoordeeld dat [A] zich heeft schuldig gemaakt aan het valselijk opmaken van de overeenkomsten zoals onder 1 bewezen verklaard en dat de verdachte daaraan feitelijk leiding heeft gegeven. Gelet op de in het onderhavige geval vastgestelde feiten en omstandigheden zoals hiervoor kort aangeduid, getuigt dat oordeel niet van een onjuiste rechtsopvatting en is het, ook in het licht van wat hierover namens de verdachte is aangevoerd, toereikend gemotiveerd. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat uit de bewijsvoering naar voren komt dat de overeenkomsten tussen Bouwfonds en [A] niet vermelden dat [A] en Bouwfondsbestuurder [betrokkene 1] in werkelijkheid van meet af aan beoogden door middel van het sluiten van die overeenkomsten te bewerkstelligen dat door Bouwfonds geldbedragen zouden worden betaald aan [A] waarna een aanzienlijk deel van die bedragen zou worden doorbetaald aan [betrokkene 1] of aan hem

gelieerde bedrijven, alsmede dat het de bedoeling van de bij het sluiten van die overeenkomst betrokken partijen was die voorgenomen gang van zaken voor Bouwfonds en derden te verhullen.

Het middel faalt.

Het middel klaagt ook dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden, omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van tien maanden.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze negen maanden en twee weken belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-01-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:75

Zaaknummer: 18/00453

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: A.A. Franken

Wetsartikelen: 225 Sr en 420bis Sr

RECHTSPRAAK

Kan wederrechtelijk verkregen voordeel uit de opbrengst van de verkoop van een Rolex-horloge volledig aan betrokkene worden toegerekend?

Advocaat-generaal D.J.C. Aben heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat het wederrechtelijk verkregen voordeel, bestaande uit de opbrengst van een Rolex-horloge ad € 8.500, volledig aan de betrokkene kan worden toegerekend.

Bij de beoordeling van het middel dient het volgende te worden vooropgesteld. In het geval er verscheidene daders zijn, zal de rechter niet altijd de omvang van het voordeel van elk van die daders aanstonds kunnen vaststellen. Dan zal hij op basis van alle hem bekende omstandigheden van het geval, zoals de rol die de onderscheiden daders hebben gespeeld en het aantreffen van het voordeel bij één of meer van hen moeten bepalen welk deel van het totale voordeel aan elk van hen moet worden toegerekend. Indien de omstandigheden van het geval onvoldoende aanknopingspunten bieden voor een andere toerekening, kan dit ertoe leiden dat het voordeel pondspondsgewijze wordt toegerekend. Dat betekent niet dat de rechter, in het geval er verscheidene daders zijn, verplicht is tot een verdeling te komen en evenmin dat pondspondsgewijze toerekening, ingeval de rechter wel tot een verdeling komt, dan op zichzelf het uitgangspunt dient te vormen. De omstandigheden van het geval zijn in dezen beslissend. Voor het antwoord op de vraag in hoeverre de rechter tot een nadere motivering van zijn oordeel is gehouden, komt bovendien gewicht toe aan de procesopstelling van de betrokkene (vgl. HR 9 december 2008, ECLI:NL:HR:2008:BG1667).

Het hof heeft geoordeeld dat het geschatte wederrechtelijk verkregen voordeel van € 8.500 in zijn geheel aan de betrokkene moet worden toegerekend. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk en is toereikend gemotiveerd, mede gelet op de door het hof gedane, niet onbegrijpelijke, vaststellingen dat het horloge is verkocht ten behoeve van de betrokkene en dat volgens de verklaring van de mededader de opbrengst daarvan naar de betrokkene is gegaan. De enkele omstandigheid dat blijkens de bewijsvoering in de hoofdzaak de mededader heeft verklaard

‘dat hij hiervoor wat geld heeft gekregen van verdachte’ maakt dat niet anders. Daarbij neemt de Hoge Raad mede in aanmerking dat uit de stukken van het geding niet blijkt dat door de betrokkene of zijn raadsman het standpunt is ingenomen dat het wederrechtelijk verkregen voordeel over meer daders moest worden verdeeld en dat evenmin blijkt dat de betrokkene dit geld heeft opgevoerd als door hem gemaakte kosten.

Het middel faalt.

Het middel klaagt voorts dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden, omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de betrokkene opgelegde betalingsverplichting van € 37.753,34.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel, vermindert het te betalen bedrag in die zin dat de hoogte daarvan € 33.977 bedraagt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-01-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:77

Zaaknummer: 17/03612

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en M.T. Boerlage

Advocaten: D.J.G.J. Cornelissen

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Gevaar op de weg veroorzaken door met hoge snelheid op een crossmotor op een bospad te rijden, terwijl dat bospad gesloten is voor motorrijtuigen.

De plaatsvervangend advocaat-generaal D.J.M.W. Paridaens heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 2 ten laste gelegde en de strafoplegging.

Het middel klaagt ten eerste dat de bewezenverklaring van de onder 1 ten laste gelegde overtreding van artikel 5 Wegenverkeerswet 1994 (hierna: WVV 1994) niet uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen kan volgen.

Het hof heeft, kort gezegd, geoordeeld dat de verdachte als bestuurder van een crossmotor met hoge snelheid heeft gereden op een weg, te weten een bospad waar het openbaar verkeer was beperkt tot wandelaars en fietsers. Het middel steunt op de opvatting dat een en ander niet toereikend is voor de bewezenverklaring van overtreding van artikel 5 WVV 1994, maar dat voorts is vereist dat medeweggebruikers door het rijgedrag van de verdachte concreet gevaar of hinder moeten hebben ondervonden en/of dat dat gevaar of die hinder zich in het verleden regelmatig heeft verwezenlijkt. Die opvatting vindt geen steun in het recht. Het hof heeft zonder blijk te geven van een onjuiste opvatting en niet onbegrijpelijk de bewezenverklaring uit de gebezigde bewijsmiddelen kunnen afleiden.

Het middel faalt.

Het middel klaagt over de bewezenverklaring van het onder 2 ten laste gelegde, voor zover inhoudende dat de verdachte zich, zonder daartoe gerechtigd te zijn, op eens anders grond waarvan de toegang 'op een voor hem blijkbaar wijze' door de rechthebbende was verboden, heeft bevonden.

Het hof heeft vastgesteld dat door middel van twee soorten borden die op verschillende plaatsen aan de rand van het bosgebied en bij toegangswegen tot het bosgebied waren geplaatst, duidelijk is gemaakt dat het niet is toegestaan zich met een motorrijtuig in het

gebied te begeven. Het heeft voorts vastgesteld dat de verdachte in het bosperceel is gekomen door gebruik te maken van een (al dan niet droogliggende) beek en op die manier kennelijk de borden heeft gemist die hem wezen op de verbodsbepaling.

Voor zover het middel berust op de opvatting dat voor een bewezenverklaring ter zake van artikel 461 Sr, een overtreding, is vereist dat de verdachte opzettelijk een hem bekend toegangsverbod overtreedt, faalt het middel, omdat deze opvatting geen steun vindt in het recht.

Voorts is het oordeel van het hof dat de toegang aan de verdachte op een voor hem blijkbaar wijze als bedoeld in artikel 461 Sr is verboden niet onbegrijpelijk. De enkele omstandigheid dat de verdachte de verbodsaanduidingen niet heeft gezien, doet daaraan niet af. Het middel faalt ook in zoverre.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-01-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:78

Zaaknummer: 18/05326

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en M.T. Boerlage

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 5 WVV 1994 en 461 Sr